

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w zakresie, w jakim nakłada na InnoLux grzywnę obliczoną w oparciu o wartość dostaw wewnątrzgrupowych wyświetlaczy LCD dla fabryk w Chinach i na Tajwanie należących do wnoszącej odwołanie;
- obniżenie w związku z tym grzywny nałożonej na InnoLux do 173 mln EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo, orzekając, że dostawy wewnątrzgrupowe wyświetlaczy LCD dla fabryk w Chinach i na Tajwanie należących do wnoszącej odwołanie są objęte zakresem stosowania art. 101 TFUE i art. 53 EOG na tej tylko podstawie, że monitory komputerowe, do których wyświetlacze LCD są montowane jako składniki we wspomnianych fabrykach, są sprzedawane w EOG przez wnoszącą odwołanie.

Na poparcie tego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi następujące argumenty:

- a) Ustalenie naruszenia w spornej decyzji obejmuje jedynie dostawy wyświetlaczy LCD w EOG, niezależnie od tego, czy są one sprzedawane osobom trzecim czy też dostarczane wewnątrz grupy, i nie wprowadza rozróżnienia między dostawami wewnątrzgrupowymi przez uczestników kartelu zintegrowanych wertykalnie, którzy tworzą jedno przedsiębiorstwo wraz ze związanym z nimi nabywcą, a dostawami dokonywanymi przez uczestników, którzy nie tworzą jednego przedsiębiorstwa.
  - b) Posłużenie się pojęciem „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” pozostaje w sprzeczności z zasadą leżącą u podstaw wyroku w sprawie Europa Carton przeciwko Komisji, zgodnie z którą dostawy wewnątrzgrupowe powinny być traktowane dokładnie w ten sam sposób co sprzedaż osobom trzecim.
  - c) Stosowanie art. 101 TFUE i art. 53 EOG do dostaw wyświetlaczy LCD, które są dokonywane poza EOG, jest niezgodne z koncepcją „wprowadzenia kartelu w życie” w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych Celuloza I.
  - d) Pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” prowadzi do niezgodnego z prawem wykluczenia z zakresu stosowania art. 101 TFUE i art. 53 EOG transakcji dotyczących wyświetlaczy LCD, które są zawierane i ograniczają konkurencję w EOG, w oparciu o rozumowanie, które Trybunał wyraźnie odrzucił w wyroku w sprawie Istituto Chemioterapico Italiano i Commercial Solvents przeciwko Komisji.
  - e) Eksterytorialne stosowanie prawa konkurencji UE wynikające z użycia pojęcia „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” rodzi ryzyko powtórnego pociągnięcia przedsiębiorstw do odpowiedzialności oraz konfliktu kompetencyjnego z innymi organami ochrony konkurencji.
2. Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo, orzekając, że stosowanie kategorii tak zwanej „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” do dostaw wewnątrzgrupowych wyświetlaczy LCD każdego z adresatów decyzji Komisji zostało ocenione przez Komisję „na podstawie tych samych obiektywnych kryteriów”, i odrzucając jednocześnie jako niedopuszczalne wszystkie zarzuty podniesione przez wnoszącą odwołanie celem zakwestionowania stosowności, obiektywnego charakteru i spójności użytego kryterium, mianowicie tego, które dotyczy ustalenia, czy owi adresaci tworzyli jedno przedsiębiorstwo wraz ze związanymi z nimi nabywcami.

Na poparcie tego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi następujące argumenty:

- a) Fakt, że wertykalnie zintegrowani adresaci spornej decyzji tworzą jedno przedsiębiorstwo wraz ze związanymi z nimi nabywcami lub go nie tworzą, nie stanowi „obiektywnej różnicy” uzasadniającej zróżnicowane traktowanie ich poszczególnych dostaw wewnątrzgrupowych.
- b) Nie można powoływać się na zasadę legalności, aby oddalić zarzut wnoszącej odwołanie dotyczący traktowania jej dostaw wewnątrzgrupowych wyświetlaczy LCD na podstawie tej samej metody co metoda stosowana do dostaw wewnątrzgrupowych wyświetlaczy LCD przedsiębiorstw LG Display i AUO, ponieważ ta metoda jest w pełni zgodna z prawem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Republika Łotewska) w dniu 12 maja 2014 r. – SIA „Ostas celtnieks” przeciwko Talsu novada pašvaldība, Iepirkumu uzraudzības birojs

(Sprawa C-234/14)

(2014/C 212/24)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Ostas celtnieks”

Strona pozwana: Talsu novada pašvaldība, Iepirkumu uzraudzības birojs

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 2004/18/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się temu, by w celu ograniczenia ryzyka niewykonania zamówienia, wprowadzono do specyfikacji zamówienia wymóg, że w przypadku gdy zamówienie zostanie przyznane oferentowi, który polega na kwalifikacjach innych przedsiębiorców, ów oferent jest zobowiązany do zawarcia ze wspomnianymi przedsiębiorcami, przed przyznaniem zamówienia, umowy spółki (włączając do wspomnianego zamówienia konkretne kwestie wskazane w specyfikacji warunków zamówienia) lub utworzyć z nimi spółkę jawną?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-236/14)

(2014/C 212/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, K. Herrmann, L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że przez nieprzyjęcie przepisów transponujących definicje ustanowione w art. 2 lit. f) h), m), n) i o) oraz wymogów ustanowionych w art. 3 ust. 2 i 4, art. 5, art. 13 ust. 1 lit. a) –e), art. 15 ust. 6 lit. e), art. 16 ust. 1, 3, 5, 6, 7 zdanie drugie i art. 16 ust. 8, art. 17 ust. 1–5, art. 17 ust. 6 dotyczącym biopłynów, art. 17 ust. 8, art. 18 ust. 1 i 3 dotyczącym biopłynów, art. 18 ust. 7, art. 19 ust. 1 i 3, art. 21 ust. 1 zdanie drugie i załączników od II do V i VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE⁽¹⁾ z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, a w każdym razie nie podając takich przepisów do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które ciąży na niej na mocy art. 27 ust. 1 tej dyrektywy;
- nałożenie na Irlandię okresowej kary pieniężnej na podstawie art. 260 ust. 3 w wysokości 25 447,50 EUR dziennie ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału płatnej na rachunek środków własnych Unii za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach podjętych w celu transpozycji dyrektywy przyjętej zgodnie z procedurą ustawodawczą; oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 5 grudnia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140, s. 16.